Petrus <Lombardus>; Henricus <de Gorichem> [Comm.]: Sententiarum libri IV (cum conclusionibus Henrici de Gorichem et problematibus S. Thomae articulisque Parisiensibus)

[Freiburg i. Br.: Kilian Fischer], [ca. 1492] Seite 90

ambe vere.sed differũt ꝭm ꝙ hi ablatiui in eis positi
diuersimode ꝯstrui pñt. Uno mõ in habitudine prin
cipij formalis.⁊ ꝭm illum modũ pater est sapiens sa
pientia ingenita.⁊ hui⁹ ꝓpositionis est sensus.qꝛ sa
pientia ingenita ẽ ipse pr̃.⁊ sic seipso sapiẽs est forma
liter.cum sit idem sibi esse ⁊ sapere.⁊ ꝭm istũ sensuꝫ in
tellectus est falsus.filius est sapiens sapiā ingenita.
qꝛ designat filium formal̃r esse sapientẽ patre.⁊ ꝑ cõ
sequens patrẽ formaliter esse filiuꝫ ꝓpter idemptita
tem sapie ⁊ esse in filio. Alio modo põt ille ablatiuus
ꝯstrui in habitudine pr̃icipij effectiui.⁊ sic ista ẽ falsa
pater est sapiens sapiā ingenita.qꝛ significat patrem
esse de sapiā ingenita.⁊ sic esset a seipso qꝺ falsum est
Illa vero filius est sapiens sapiā ingenita.isto mõ est
vera.qꝛ sensus est ꝙ filius sit de sapiā ingenita.ad il
lum intellectũ conceditꝛ a magistro in lr̃a. Tertia que
stio. Utruꝫ filius possit dici sapiens sapiā genita seu
seipso qꝺ idem est. Et rñdet ꝙ aliqui ꝯcedunt istã ꝓ
positionem.filius est sapiens sapiā genita vel seipso.
non tñ filius est sapiens a seipso.qꝺ intelligi debet fi
lius est sapiens sapiā genita vel a seipso qꝺ idem est.
verum est formal̃r:sed nõ effectiue. Tertia ꝓpositio
est hec. Tantũ vna ⁊ eadẽ est sapiā patris ingenita ⁊
genita ꝭm rem.⁊ differunt solũ ꝭm rõnem. Hanc ma
gister ꝓbans querit. Utrum tm̃ vna sit sapiā patris
⁊ filij. Et arguit ꝙ nõ.qꝛ alia est sapiā genita ⁊ inge-
nita.et ꝰ non est tm̃ vna. Et mgr̃ respondet argumẽ
tum nõ valere.eo ꝙ ibi cõmittitꝛ fallacia figure dictio
nis.quia qñ sapientia sumitꝛ cuꝫ his terminis genita
⁊ ingenita trahitꝛ ad standum ꝓ ꝑsona. Sed qñ sim-
pliciter stat sine additione tunc supponit ꝓ essentia.
Et subdit.sicut in deitate ẽ dilectio que est pr̃ et fili⁹
⁊ spũssanctus.s.ipsa diuina essentia.⁊ tñ spũssanct⁹
est dilectio que nec est pr̃ nec filius.nõ tñ sunt due di
lectiones in deo sed vna tantũ. Sic in deo est sapien
tia que ẽ pater ⁊ filius ⁊ spũssanctus.s.diuina essen-
tia.⁊ sapiā genita que nec est pater nec spũssanct⁹ sed
filius.non tñ sunt plures sapiẽ sed vna tm̃.et ꝑ ꝯñs
sapientia ingenita dicatꝛ sapiẽtia pr̃is.eo ꝙ ꝑ eam for
maliter sapit.sapiā etiam genita dꝛ sapientia patris.
non tñ ꝙ ea formaliter sapiat.sed ꝙ eam genuit.non
tñ sequitꝛ ꝙ sint due sapiẽ.sed tm̃ vna que est diuina
essentia. Secunda questio est. Cur pater nõ dicatꝛ sa
pere sapiā genita vel ab ipso ꝓcedente.sicut dꝛ dili-
gere dilectione ab ipso ꝓcedente.cum tñ idem est ibi
sapere ⁊ esse.et sil̃r ideꝫ diligere ⁊ esse. Ad qꝺ respon
det magister ꝙ diligere põt capi essentialiter.⁊ tunc
tam ꝭm rem ꝙ̃ etiã ꝭm modũ significãdi absolute dili
gere nõ est aliud ꝙ̃ esse ⁊ ꝙ̃ diuina essentia.⁊ capien-
do diligere.pater nullo mõ potest se diligere spũsan
cto seu amore ꝓcedente a se. Alio modo põt capi no
tionaliter ꝓ spiratione passiua.⁊ licet sic nõ est aliud
ꝙ̃ essentia diuina ꝭm rem.nõ tñ ꝭm modũ significan
di est idem qꝺ essentia diuina seu esse.qꝛ essentia seu
esse dicitꝛ absolute.diligere aũt relatiue. Et ideo nõ
sequitꝛ pater spũssancto vel amore diligit.igitꝛ spirit⁹
sanct⁹ vel amore ꝓcedente est. Sicut nõ sequitꝛ patꝛ
paternitate est pater.ꝰ pater pr̃nitate est. Sic nõ se-
quitꝛ homo diligit hoĩem amore ab ipso ꝓcedente.
igitꝛ homo amor est. Cum ꝰ sapere in diuinis semper
sumatꝛ essentialiter ⁊ nunꝙ̃ notionaliter sicut diligere
igitꝛ patrem sapiā genita sapere:sequeretꝛ ipsuꝫ esse sa
pientiã genitã. Ad diligere aũt nõ semꝑ sequitꝛ dili-
gere dilectione ꝓducta.⁊ ꝑ ꝯñs licet pater nõ dicatꝛ
sapere sapiā genita.põt tñ dici diligere dilectione ꝓ
cedente seu producta. Et hec ẽ sententia magistri in
speciali.

Utrum ꝓprietates ꝑsonaꝝ sint ipse per-
sone vel deus.i.diuina essentia. a

P ost supra di

cta interi⁹ ꝯsiderari atqꝫ sub
tiliter inq̃ri oportet. Utrum ꝓ
prietates ꝑsonaꝝ qb⁹ ipse ꝑ-
sone determinantꝛ sint ipse ꝑ
sone.⁊ sint de⁹.i.diuina eẽntia.an ita sint in
ꝑsonis:vt nõ sint ꝑsone.ac ꝑ hoc nec diuina es-
sentia. Q eñ in ꝑsonis sint ꝓprietates.ne-
mo ificiari audet.cũ apte clamat autoritas
ꝙ in ꝑsonis est ꝓprietas ⁊ in eẽntia vnitas.
Supi⁹ ꝙ̃ꝫ multis sanctoꝝ testimonijs astru-
xim⁹ ꝑsonas ꝑ ꝓprietates distingui atqꝫ de-
terminari.ipsasqꝫ ꝓprietates tres.s.ꝓprijs
expssim⁹ vocabulis. Cũ ꝰ ꝓprietates ipse
ab eťno fuerint:qbus ipse ꝑsone detminantꝛ
⁊ differũt.quõ essent si in eis nõ eẽnt.⁊ quõ
in eis essent.⁊ ipse ꝑsone nõ essent qn ibi eẽt
multiplicitas. Quo circa sicut ꝓpetates eẽ
in ꝑsonis.ita ⁊ eas ꝑsonas esse cõfitemur.si-
cut supra aucte hiero.vt nõ pigeat reuoca-
re ad mentẽ:prestati sumus in expositione
fidei ita dicentꝭ. Sabellij heresim declinã
tes:tres ꝑsonas expssas sub ꝓprietate distin
guimus. Nõ eñ noĩa tantũmodo.ꝫ etiã no-
minũ ꝓprietates.i.ꝑsonas.vel vt greci exp-
munt hypostases h est subsistẽtias ꝯfitemur
Ecce apte dicit ꝑsonas ꝓprietatib⁹ distigui
⁊ ipsas ꝓprietates esse ꝑsonas.cui⁹ hic ṽba
ꝑstringimus.qꝛ supra latius posuimus.

Margin: Q ꝓpriet[a]tes sint ꝑsone
Margin: Hiero. breuiter tãgit que supra posita sunt vt aliud addat.

Q ꝓprietates sint diuina essentia. b

Cũqꝫ de simplicita

te deitatꝭ supra dissererem⁹ auctib⁹ sanctoꝝ
scꝫ Augꝭ.Hyla.Isiꝺ.necnõ ⁊ Boetij.euidẽtꝛ
mõstrauim⁹ deũ hoc esse oĩno qꝺ in se hꝫ.exce
pto ꝙ pr̃ habet filiũ:nec est fili⁹.⁊ filius habꝫ
patrẽ:nec est pr̃.⁊ sic esse in natura triũ:vt q̃
habet hoc sit qꝺ habꝫ.⁊ totũ qꝺ ibi est vnũ esse
vnã vitã esse.qꝺ mõ nõ iteram⁹:ne fastidiũ
lectori ingeram⁹. Si ꝰ ꝓprietates ibi sũt
singula eaꝝ est id in quo est:⁊ vnũ eademqꝫ
vita singule sunt. Fateamur ꝰ ⁊ ꝓprietates
esse in tribus ꝑsonis.⁊ ipsas esse ꝑsonas atqꝫ
diuinam essentiam.

Margin: Ex ꝑdictꝭ c[on]cludit ꝓprie[ta]tes esse ꝑs[o]nas et vnam essentiam

Aucte astruit ꝙ ꝓpetas sit natura. c

Q enĩ proprietas

etiam diuina natura sit:oñdit Hylari⁹ dicẽs
natiuitatem filij esse naturam. Uñ in.vij.li.
de tri.ait. Utriusqꝫ natura nõ differt.vnum
sunt pr̃ et filius. Habet ꝰ hoc sacrꝭ natiuitas

Margin: Hylarius

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-333/0090
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG